

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ✉ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ✉ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

REPERE ISTORIOGRAFICE CULTURAL-MOLDOVENE

-POSTFAȚĂ-

(continuare din numărul trecut)

Vreau să subliniez câteva aspecte:

- Noi cerem drept de apartenență cultural-creatoare având parcursul de la zero reprezentativitate până în 1989, acum urcați la nivel de vizibilitate în toată lumea (32 de țări...) și de utilitate contemporană pentru toată diaspora;
- Monoblocul de rezistență al acestei MIȘCĂRI CULTURALE REGIONALE MOLDOVENE este revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC dintr-o nișă slab sau deloc abordată până atunci;
- Numele mari sau mici, dar multe, multe (Viața românească avea un număr mic de colaboratori, dar ce influență a avut...), sunt ca niște piloni de sprijin pentru Curentul Cultural Informațional Vasluian beneficiarul structurii de rezistență (ziar, revistă, promotor, opera, rezistente la timp), și o unică sprijinire nu numai din Molova, nu numai din țară ci și din lume;
- Se poate adăuga și efectul altor reviste mai mult sau mai puțin „regionale” ca Ateneu, Plumb, Convorbiri literare, Dilema nouă, Dilema veche, etc. dar se observă lesne particularitățile M.C.R. ca larg deschisă și marilor valori și abia inițiativilor. Nu luăm din meritele nimănui, relevându-le pe ale noastre.
- Am mai scris asta: pe linia românismului din sec. al XIX-lea (Convorbiri literare, dar și altele ale timpului), continuând ideologia și spiritul Vieții românești, detașați de România literară din ultima vreme, ne aflăm într-un plan evident fruntaș pentru apărarea limbii și existenței poporului român.
- Pagina deschisă în cadrul JURNALISMULUI CULTURAL, ca altă etapă în consemnarea limbii române (tradiționale) arhivează chiar și prin ziar dar cu certitudine prin M.C.R. „firișoarele de aur” actuale pe mapamond într-o revărsare unică. Cine și când va mai reuși acest fapt, în condițiile previzibile ale globalizării... și cu ce preț? Să nu creadă cineva că ne-am pierdut simțul măsurii! La orice redacție din țară a avea 50 de colaboratori e record... noi avem 1200! Dacă fiecare a scris câte o carte și... este notabil statistic. Reușita mare rămâne pătrunderea în mase, acum când spiritul veacului merge galopant către altă direcție. Peste timp, chiar mult timp, se va realiza cât am rezistat în cultura neamului.
- Cartea de față oferă doar câteva poziții (atitudini) ale unor colaboratori de prim plan care au căzut totuși în prezentarea mentorului și nu în analiza acestei clar existente mișcări culturale regionale cu extindere necesară pe 4 continente, adică pe unde au ajuns în bejenia lor creatorii noștri. Mulți, ca Ben Todică, Alex Cetățeanu, Dumitru Ichim, de exemplu, fac servicii nebănuite limbii române și pe mari teritorii. (oare, vor „reține” din cădere acest element definitoriu pentru românism?).

Din nou concluzionăm că efortul câtorva sute de scriitori moldoveni a găsit răspuns creator între marginile limbii române, adică PRETUTINDENI.

Martor mai bun ca Revista nu poate exista. Un promotor egal și mai rar. Rezultate pentru comparație...nu cunoaștem. Dar, MIȘCAREA CULTURAL-REGIONALĂ MOLDOVEANĂ există și nu văd cum o poate contesta cineva.

Pot să nu vă mulțumesc, tuturor ?

(fragment din cartea în curs de apariție:
Reperes istoriografice cultural-moldovene/MARIN 85)
Dumitru V. Marin

Stimate Doamnă
Prof. dr. Dumitru V. Marin,
am primit cu mare bucurie Meridianul nr. 1 / 2026, intrat în cel de al 11-lea an al apariției!
Bucuria mi-a fost dublată, ba chiar și mai mult, de faptul că, în ciuda unor situații potrivnice cu care vă confrunțați, spre regretul nostru, de ceva vreme, Dumitru V. Marin merge înainte, fiind liderul cultural și spiritual al Vasluiului, al țării întregi, cu largi ecouri reverberate peste meridianele mapamondului.
La Mulți Ani înainte, cu sănătate și optimism, puși ca întotdeauna la temelie a culturii vasluiene și românești!
Personal, mă pregătesc pentru cea de a 85-a aniversare a Dv. la care, mă rog la Dumnezeu, să vă pot fi și de astă dată alături.

Cu prețuire, M. Caba

Filiala UZPR Vaslui

Organizează

Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Martți 28 aprilie 2026:

- lansarea cărții:

Reperes istoriografice cultural-moldovene/Marin 85

- simpozionul internațional

- spectacolul omagial

Cuprins:

/Ora de istorie pag. 2

/Cronica săptămânii pag. 5

/Cultură-Umor pag. 8

/Colțul de poezie pag. 10

/Publicitate pag. 11

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

de la holocaust la comunism

Armata germană în 1945 pe front

(sursa foto: Quora.com)

Moartea lui Istvan Reiner, Auschwitz 1944

(sursa foto: SnapshotofHistory)

**Până la data de 10 aprilie ac
primim materialele
pentru revista
Meridianul Cultural
Românesc
nr. 45**

● WWW ◆ TVV ◆ RO ●

Teatrul: oglinda eternă a experienței umane

Secolul al XX-lea a adus noi direcții estetice și forme de expresie. Autori precum Maurice Maeterlinck, Luigi Pirandello, Eugene O'Neill, Albert Camus sau Jean-Paul Sartre au explorat teme filozofice și existențiale, punând în discuție relația dintre individ, societate și sensul existenței.

În spațiul românesc, teatrul s-a dezvoltat mai târziu. Până în secolul al XIX-lea, reprezentațiile aveau loc mai ales în curțile boierești și aveau caracter de divertisment. O primă încercare originală de creație teatrală este manuscrisul *Occisio Gregorii in Moldavia Vodae* tragedice expressa (*Uciderea lui Grigore Vodă în Moldova exprimată sub formă de tragedie*), redactat probabil în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Primele spectacole susținute de artiști români au avut loc la Iași în 1814 și la București în 1818. Ulterior, înființarea școlilor de teatru și dezvoltarea instituțiilor culturale au contribuit la conturarea unui reper dramatic național. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, scena românească a cunoscut o dezvoltare remarcabilă prin autori precum Ion Luca Caragiale, ale cărui comedii satirice au surprins cu finețe moravurile societății epocii.

În epoca modernă, scena s-a îmbogățit cu tehnologii și mijloace de expresie noi – regia contemporană, scenografia elaborată, luminile și inovațiile teatrale – care au extins posibilitățile de redare scenică și au apropiat spectacolele de percepția emoțională a publicului actual.

Astăzi, spectatorii devin tot mai des parte activă a experienței, participând nu doar ca privitori, ci și ca interpreți al sensurilor propuse de regie. Festivaluri precum Avignon sau Edinburgh readuc în atenție atât creații clasice, cât și spectacole experimentale, demonstrând vitalitatea și diversitatea teatrului contemporan.

Astfel, scena continuă să fie o punte între trecut și prezent, un spațiu al dialogului viu dintre artiști și public, în care fiecare act artistic își găsește propria semnificație. Arta teatrală supraviețuiește tocmai pentru că reușește să facă temele vechi de milenii – iubirea, trădarea, puterea – relevante pentru trăirile omului modern.

Ziua Mondială a Teatrului ne amintește că această artă, veche de peste două milenii, continuă să inspire și să provoace conștiințe. De la tragediile solemne ale Greciei antice până la experimentele contemporane, scena a rămas un loc al întâlnirii dintre oameni, idei și emoții. În fața cortinei, generații întregi de spectatori au descoperit povești care reflectă neliniștile și speranțele omenirii. Iar atâta vreme cât oamenii vor simți nevoia de a-și spune și de a-și înțelege propriile istorii, teatrul își va păstra statutul de una dintre cele mai vii și profunde forme de a transforma viața în artă.

Bibliografie:

Istoria teatrului universal. Ovidiu Drimba. București: Vestala, 2007. Istoria teatrului universal. vol. 2, Clasicism, Romanticism. Ileana Berlogea. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1981. Istoria teatrului românesc. Mihai Vasiliu. București: Albatros, 1972.

Bibliotecar, Luciana Macovei

Filiala UZPR Vaslui

Organizează

Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Martți 28 aprilie 2026:

- ◆ lansarea cărții: *Marin 85/repere istoriografice în cultura regională moldoveană*
- ◆ simpozionul internațional
- ◆ spectacolul omagial

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

... 3 proprietăți vasluiene:

- Dimitrie Cantemir cu care se împăunează istoria locală;

- Constantin Tănase care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- DVMarin, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopol și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, Constantin Tănase a înobilat capitala și țara cu ta-lentul său. Dumitru Marin cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

**COTITURA...
DE LA COTUL DONULUI
(sau, locul de unde a început schimbarea lumii)
Război - dragoste – tragedie – istorie - viață
Timpuri în momente alternative**

(continuare din numărul trecut)

**E. Războiul a trecut;
au rămas lipsuri, foame ...comuniști**

d'. Mărturie târzie: Dumești – Vaslui/21.05.2019.

R: I-ați pus vreun semn? Știți ce religie avea? Era rus, am înțeles. Deci se rupsesse linia frontului.

I: Religie? Nu, nu știu eu de astea. Veniseră deja rușii. S-a rupt linia frontului și rușii treceau permanent cu mașinile. Mergeau în țară.

R: Aici nu au stat rușii? Și populația cum i-au primit?

I: Nu, treceau doar pe aici. Oamenii stăteau prin gropi, se adăposteau de bombe. Aici au fost bombardamente. Mai înainte de a se rupe frontul au venit niște avioane dinspre Popești, dinspre Lețcani și au lăsat niște bombe. S-a aprins o casă, a murit un om. Familia noastră n-a avut de suferit, dar coloana aceea de nemți venea de la pădure. Aveau căruțe de lemne ca să facă cazemate. Și avioanele acelea au început să bombardeze. Au omorât un băiat din sat, a ars o casă. Era o cumnată de-a mea aici, a murit și ea. Aici a fost moșia lui Mișu Ștefănescu.

R: Ai fost gestionar, am înțeles. Ai avut probleme cu bolșevicii, cu comuniștii?

I: Da, am fost numai 38 de ani. Probleme nu am avut. Am fost și reangajat, în securitate, dar pregătire nu am avut. Patru clase. Dar așa a vrut Dumnezeu. Am o fată aici aproape de mine și un băiat în Anglia. Sunt mulțumit.

R: Mă bucur că vă simțiți realizat și vă doresc să vă bucurați de viață.

I: Mulțumim.

f. Soci, com Miroslavești, Iași, pe urmele eroilor

Reporter: Ne aflăm printr-o plăcută conjunctură în comuna Miroslavești, în curtea bisericii unde stăm de vorbă cu părintele epitrop. Aveți aici un cimitir și o biserică impresionantă. Spuneți-mi mai întâi cum vă numiți.

Intervievat: Mă numesc Siminciuc Romică și sunt preot paroh la parohia Soci, comuna Miroslavești, județul Iași.

R: Cât de mare este Soci-ul, părinte paroh?

I: Soci are 471, asta înseamnă 1200 și ceva de suflete. Este o parohie de sine stătătoare și se numește Parohia Sfinții Voievozi – Soci.

R: Aveți hramul pe 8 noiembrie, deci?

I: Da, și hramul bisericii este hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena. Am refăcut bisericuța și i-am dat acest hram.

R: Biserica este o bijuterie în lemn și nu numai. Cum de v-a venit ideea să o faceți aici?

I: Suntem într-un loc istoric, locul de naștere al comunității Soci. Prima dată când s-au așezat creștinii pe aceste meleaguri, mai întâi și-au făcut cimitir și neapărat și biserică. Aici am găsit osemintele strămoșilor noștri. Această biserică am început-o în 2015 și am terminat-o în 2017.

R: Ați reușit să strângeți repede fondurile, deci.

I: Nu știu de unde au venit fondurile, oamenii de

bună credință au strâns bani pentru a construi acest așezământ pentru cinstirea strămoșilor noștri și mai ales a ostașilor români.

R: Eu am filmat cu plăcere cimitirul închinat ostașilor români. Toate crucile au tricolor

I: Aici sunt îngropați ostașii care au murit în Linia Întâi de Front – de la Ungheni până la Cetatea Neamțului. Aceasta a fost Linia Întâi. Armata a treia. Pe o troiță din acest cimitir unde sunt două gropi comune, sunt gravate aceste cuvinte. Acolo sunt îngropați cei morți la Boureni, Brătești, Soci. Rușii sunt îngropați la Codrii Pașcanilor, au acolo cimitirul lor iar aici este cimitirul ostașilor români.

R: Mai este un asemenea cimitir, aici, în această zonă?

I: Nu. Aici sunt peste 500 de soldați îngropați, după cum spunea părintele Nicolae Sfrijanu într-o însemnare dintr-o carte foarte veche pe care am găsit-o. Am copiat acest document ca să arăt în proiectul pe care l-am făcut pentru construirea proiectului că avem dovezi: probe și documente. Am făcut acest cimitir pentru cinstirea soldatului român! Este un proiect de referință pe plan local. Pentru că aici, în 1966 – 1967 a rămas locul pustiu. Pășteau vitele satului, oile, locul nu era împrejmuit, biserica veche dispăruse. Am refăcut absolut tot în anul 2015.

R: Ce înălțime are turla cu tot cu cruce?

I: Are 30 de metri.

R: Părinte vă felicit pentru organizarea acestui cimitir. Aș fi vrut să-mi mai dați niște informații despre biserică.

I: Încercam să vă spun puțin mai înainte, dar nu am dus răspunsul la capăt. Noi suntem în această parte a Moldovei din care face parte comuna Miroslavești, comuna Moțca cu Bourenii, suntem legați de un moment istoric: descălecatul Moldovei cu Voievozii care au venit și au „coagulat” pe marii boieri. Aici, în această zonă au fost păduri seculare, pe aceste pășuni pășteau bourii moldavi. Și acum când se fac anumite lucrări și se excavează se găsesc stejari mari pe care 4-5 oameni nu reușesc să-i cuprindă. Sus la Miroslavești este „stejarul lui Andriuță”, nu-l cuprindeau 8 oameni. Am încercat să facem o legătură între faptele voievodului și Moldova prin bisericuța și prin cimitirul nostru din Soci.

R: Sus, în clopotniță aveți clopote?

I: Da, sunt făcute la firma Blotor.

(continuare în numărul următor)

aparitii

tipografice...

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Cetatea Fețele Albe- Căderea

După aproape o oră de lupte crâncene, în care romanii năvălitori înaintau pas cu pas lăsând în urmă mormane de trupuri, ajuns cu o mână de supraviețuitori în sala armelor din inima cetății, Dacul mai avu un scurt răgaz în care percepu cu o claritate uluitoare, cumplit de dureroasă situația în care se aflau.

Aceeași configurație a terenului care ar fi trebuit să le asigure invincibilitatea, se întorsese împotriva lor din cauza trădătorului care condusese pe romani pe căi ascunse - știute doar de puțini - către intrarea mică dintre văile sudice. Perfidul se apoi prezentase la ușa laterală unde era cunoscut ca tarabostes și după ce straja i-a deschis, i-a ucis pe cei doi paznici și a deschis calea pentru puhoiul de soldați avizi de aur... același trădător pe care Dacul îl bănuise și pe care l-a semnalizat, dar nu fusese ascultat. Își făcea reproșuri că prin Invidia pe care o trezise în acesta, l-a întărit în dorința lui de trădare, dar nu mai avea ce face. Până la urmă, nu poți să renunți la vrednicie și loialitate doar ca să nu fii invidiat. Nici nu limitezi vrednicia copiilor tăi - viteji între viteji - sau a învățăceilor de arme pe care îi formase ca să îi faci pe plac unui sârman orgolios. Doar câțiva supraviețuitori dintre aceștia îl mai însoțiseră în ultimul nivel încă necucerit de romani - asasini de neamuri întregi. Rămăsese ultimul comandant în viață al cetății - cel militar și totodată instructorul de luptă, tocmai datorită pregătirii lui. Ceilalți doi - deși stiau să lupte, ca de altfel toți bărbații și unele femei din Fețele Albe - căzuseră de la primele asalturi.

Pas cu pas crescuse ura celui care a fost mâna dreaptă a Marelui Trădător, sârmană ființă care arătase cotropitorului căile secrete către cetatea sacră în care ei făureau podoabe și arme. Podoabe și arme meșteșugite aici, în cetatea-armurărie, în fierbințeala cuptoarelor și pe care le binecuvântau și le sfințeau până ieri preteșele și Întemeietorul. Gândul îl aduse înapoi la cel mai important lucru: să câștige timp pentru băjania acestora și a celor câțiva tineri care fugiseră prin tunelul secret; nu avea de unde să știe că trădătorul pregătise pe dușmani și de cealaltă parte tunelului, spre nord, ca să nu scape nimeni: nici supraviețuitori ca să povestească și să-l demaște, dar mai ales să nu scape Întemeietorul: el făcea parte din cei 12 care ar fi putut să trezească Forța Neamului care le-ar fi adus victoria - și ultimul rămas în viață. Și asta - doar pentru că venise să împlinească ritualul sacru pentru ultimul lot de obiecte proaspăt ieșite din forje. Ceilalți fuseseră uciși prin grija lui Bicilius care-l prevenise pe împărat că ei sunt primii de care trebuie să scape. Tot Bicilius le arătase calea către locul unde se strâneau, unii fiind prinși și uciși pe când erau pe calea către acel loc. Dar oamenii din cetate nu aflaseră despre asta.

Se întoarse spre ultimii 14 care mai erau în viață, între care soția și fiul lui, umăr lângă umăr: fețe întunecate de viziunea terorii, brăzdate de praf, sânge și sudoare, dar pe care se citea și împăcarea cu inevitabilul:

-Va trebui să mai rezistăm la câteva atacuri, le spuse el pe un ton sardonice; nu contează atât de mult câți luăm cu noi, cât timpul pe care îl oferim celor din tunel. Așa că să vă susțineți unul pe altul încât să protejăm coridorul. Iar voi doi- spuse arătând pe cei mai tineri dintre soldați - să terminați surparea, să nu poată fi urmărită cei dinăuntru.

-Intrarea nu mai rezistă mult, răspunse cineva, afară mai luptă doar câțiva, iar șuvoiul de năvălitori curge liber în cetate: a căzut și poarta mare de ceva timp;

-Misiunea noastră - câți mai suntem - nu mai urmărește salvarea cetății, spuse el, nici viețile celor din nivelele de deasupra. Nici protejarea aurului căci romanii pentru asta au venit - și asta trebuie să creadă că au luat - ci doar odoarele cu care au plecat cei 10 prin tunel, să aibă timp să le ducă în ascunzătoare.

-Rămânem și noi - au strigat cei doi tineri desemnați să intre ultimii în tunel și să-l surpe.

-Nu, voi faceți cum v-am poruncit, zise Dacul cu tărie și-i împinse spre intrarea din malul de pământ din dreapta forjei. De voi depinde reușita celor plecați înainte,

să nu fie în zadar moartea celor lăsați în urmă.

...și au plecat; în urma lor un zgomot înăbușit dat de surparea coridorului se pierdea în vacarmul din jur, cu zăngănit de arme, cu vaiete, urlete de durere, și se estompa cu depărtarea celor doi care trăgeau- metru cu metru - de sprijinitorile plafonului pregătite din vreme pentru vremuri de nevoie...coridorul secret era închis.

Întors către cei 12, cuprinse cu o privire aprigă pe toți. "vine Moartea", gândi, și toți au știut în aceeași clipă și s-au înfiorat. Cu o ultimă îmbrățișare scurtă pe după umerii soției și o atingere de braț al ultimului său fiu, păși în frunte. În următoarea clipă, ușa cedă iar suflul fierbinte de sânge și sudoare al năvălitorilor pătrunse în sala centrală a Fețelor Albe. Ce a urmat e demn de legende: pas cu pas, tăietură cu tăietură și împunsături de sulite și săbii, au căzut rând pe rând cei treisprezece, făcând să plătească întreit pe romani. Ultimii doi au fost frații cei mai tineri instruiți de Dac, protejați până în ultima clipă de cei mai vârstnici. Au căzut la doi pași unul de celălalt într-o tăcută frăție - cea din urmă, cu sufletele neatînse de ura vrăjmașă.

Atât de înverșunați au fost năvălitorii, că au cărat trupurile calde și încă zvâcnind, pe dala de piatră de la intrare și le-au zdrobit capetele cu un bolovan, de parcă ar fi vrut să-i mai omoare încă o dată pe cei plecați deja la Zalmoxe.

Și în ziua de azi piatra păstrează amprenta urii neostoite ale romanilor supraviețuitori. Iar sufletele sensibile care pășesc în acest loc devenit sanctuar se înfioară parcă de suflul sacru al strămoșilor căzuți.

Iar din toată întinderea cetății vegheate de copaci, în fosta sală centrală sunt treisprezece mesteceni. ...doar aici, unde au luptat ultimii străjeri ai cetății.

Acolo unde au căzut soția și fiul Dacului, unul lângă celălalt, fiecare având ultimul suspin de viață dedicate celui alt, sunt doi mesteceni cu ramurile împletite, ca două mâini care se strâng într-un ultim gest de iubire eternă. Iar mesteacănul de pe locul unde a căzut Dacul - cel mai viguros din toți - încă mai conduce pe ceilalți mesteceni într-o pace eternă care caută în liniște și izolare tihna pentru sufletele vitejilor.

Pe cărarea nordică pe care se ajunge în cetate, acolo unde hoarda de ucigași însetați după avuții prădate a așteptat să prindă în capcană pe cei fugiți din cetate, în curbura muntelui pe care s-au așezat la pîndă, pădurea păstrază suferința și jlește pe cei căzuți, copacii suferă în tăcere, ramurile uscate și îmbolnăvite de duhurile rele lăsate în urmă de prădalnici așteaptă izbăvirea ce nu mai vine. Uitarea a acoperit aceste locuri, iar duhurile sfinte ale strămoșilor încă mai așteaptă împăcarea...

Din când în când, câte un suflet de creștin mai aprinde cu pioșenie câte o lumânare pentru cei plecați din trupuri care mai rătăcesc pe aceste locuri și pentru cei ajunși deja la odihnă în ceruri. Iar sufletele acelora freamătă șoptit, atinși de iubirea de urmași. Și șoapta lor ne zice: "să nu ne uitați! Să fiți mai vrednici decât am fost noi! Iubirea noastră vă însoțește de-a pururi... iubirea..."

Noi nu suntem și nici nu putem fi urmașii Romei. Lăsăm cu bucurie această "cinste" oricui și-o dorește...

Dedicat Tatălui meu - suflet de DAC, Instructorul meu de luptă...pentru Viață Și Mamei mele - suflet luminos, simbolizat de culoarea Albă de mesteacăn

Radu Marin

WWW ♦ TVV ♦ RO

Horoscopul lunii

<p> Berbec (21 mar - 20 apr) În luna aprilie vei profita de noi oportunități care apar.</p>	<p> Taur (21 apr - 21 mai) În această lună, viața ta se va echilibra financiar.</p>	<p> Gemeni (22 mai - 21 iun) Este posibil să primești niște vești care vă vor bucura.</p>	<p> Rac (22 iun - 22 iul) Se deschid noi perspective și vei cunoaște o ascedere.</p>	<p> Leu (23 iul - 22 aug) Banii nu sunt întotdeauna necesari dacă nu ai grijă de tine.</p>	<p> Fecioară (23 aug - 22 sept) Promisiuni de avansare profesională. Dar nu aștepta venituri mari.</p>
<p> Balanță (23 sept - 22 oct) Este o lună în care introspecția te va ajuta.</p>	<p> Scorpion (23 oct - 21 nov) Întotdeauna este loc de mai bine. O schimbare va fi binevenită.</p>	<p> Săgetător (22 nov - 20 dec) Ai tot ce-ți dorești dar acum începe o nouă perioadă în viața ta.</p>	<p> Capricorn (21 dec - 20 ian) Fii optimist. Nu știi ce simplu este să scapi de probleme.</p>	<p> Vărsător (21 ian.- 20 feb.) Sănătatea nu este tocmai bună, dar vei depăși momentul.</p>	<p> Pești (21 feb. - 20 mart.) Planurile se conturează în mintea ta. Vei realiza o schimbare.</p>

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Scurtă recenzie la „Omagiu lui Al. Florin Țene” (O antologie de Liliana Moldovan)

Cartea de față este o carte fundamentală pentru întreaga opera a distinsului nostru scriitor, poet, eseist, autor de piese de teatru, istoric, critic, etc, Al Florin Țene, Președintele Ligii Scriitorilor din România, un prolific autor care la vârsta Domniei Sale scrie enorm, scrie cu sârg, scrie bine și diversificat, scrie conștient că la valoare și prestigiul pe care le are, trebuie să lase celor ce vor veni după el, o operă care să-i nemurească numele și locul ce i se cuvine în literatura română.

Domnia Sa, a găsit de cuvîntă să o învrednicească pe colega noastră, Liliana Moldovan, cu o grea, dar foarte importantă sarcină, anume, aceea de a aduna, ordona, comenta, toate aprecierile scrise despre dânsul, aprecieri făcute de oanenii din branșă, dar și din cei din afara ei, oameni politici, istorici, literați, români ori străini deopotrivă. Toate sunt laudative, tratând subiecte diferite, ce s-au dorit a fi o urmă a omului, care prin scris, prin personalitate, prin participarea la actul de creație literară și istorică, a influențat gândirea și viziunea, veacului său.

Mai apoi, aceste articole despre cărțile Domniei Sale, rememorează, spre neuitarea vremilor care vor să vină, perioade, întâmplări, evocări din timpul în care domnul Țene a străbătut alături de alții ca dânsul, diverse etape din perioada tinereții, aflată într-o dificilă schimbare în gândire, acțiune, atitudine, etc, într-un cuvânt, cea de formare a omului și scriitorului Al. Florin Țene.

Cartea de față se constituie din zeci și articole, scrise de tot atâția autori, care construiesc împreună profilul moral, etic, vizionar, militant, de creator și animator cultural, descoperitor și susținător de noi talente, organizator de numeroase evenimente literale, etc, ale domnului Al. Țene, deschizător de drumuri și de noi conștiințe, toate sub semnul iubirii și slujirii, mereu și mereu, a culturii noastre naționale și a limbii române.

Prin Domnia sa, putem defini mai bine rolul și locul literaturii române în cadrul celei universale, un loc extrem de onorant pentru acest atât de obidit și jertfelnic neam între neamurile lumii, dar atât de dăruit, de sfântul ceresc, cu talent nemărginit. Ferice de un asemenea om, stâlp și totodată „troiță veghetoare de conștiință românească”, un scriitor deosebit, care, pe de-asupra, are marele noroc de a avea o familie care îl susține în tot și-n toate în demersurile sale literare: doamna Țene o poetă sensibilă, plină de farmec și candoare în scrierile sale și un fiu, Ionuț Țene, un cercetător și un istoric de mare viitor pentru neamul românesc.

Acum, după această scurtă introducere, cred că vă puteți da seama Domniile voastre, cât de greu i-a fost doamnei Liliana Moldovan să „asambleze” această carte, să adune, să selecteze materialele pe care le avea la îndemână, să le ordoneze după anumite criterii, importanță, să le pună în pagină etc, iar, pe o parte, să le și comenteze.

Menționăm că în anul 2023 Liliana Moldovan a publicat o carte cu titlul „Scriitori despre opera și personalitatea scriitorului Al. Florin Țene”, vol. I și 2, apărute la Editura Napoca Star din Cluj-Napoca. De atunci și până acum, au apărut extrem de multe alte noi materiale, care au necesitat apariția volumului de față, pentru a se putea menține continuitatea temei abordate. Bănuim că la cât scrie, la câtă vervă și cât ritm are domnul Țene, la câte aprecieri sunt la adresa Domniei sale, nu peste mult timp va fi nevoie de apariția, în completare, a unei noi cărți. Dă Doamne să mai fie, dar și încă multe altele de acest gen.

Așa că noi, cei de astăzi, putem să ne considerăm că suntem niște privilegiați ai sorții, pentru că suntem contemporani cu Domnia sa, un OM cât un SECOL, un SCRIITOR care a deschis noi CĂI de EXPIMARE în literatură, un EXEGET care a lăsat în urma sa un MUNTE de DOCUMENTE, pe care le-a TRĂIT sau le-a GENERAT de-a lungul vieții sale, un VEGHETOR de CONȘTIINȚĂ, un mare PATRIOT român, un CREȘTIN adevărat, aflat mereu sub umbra sfintei cruci.

Fie-i numele laudat, iar Bunul Dumnezeu, dorim să-l mai țină cât mai mult în sănătate, liniște și pace sufletească, că har și dar dumnezeiesc are din plin.

Mircea Dorin Istrate
Președinte Onorific al L.S.R. filiala Mureș
Membru în Consiliul Director al L.S.R.

WWW □ TVV □ RO

Ziua Poeziei la Iași

„Mult e dulce și frumoasă, Limba ce-o vorbim...”

Poezia întrunește, în orice limbă a unui popor, chintesența sensibilității și trăirilor unui neam. Considerată nemuritoare, Poezia este încă tânără! S-au născut noi tendințe datorită unor noi și profunde trăiri!

La Iași, este deosebit de prețuită, nu doar în școli, nu doar programului de Baccalaureat ci mai ales datorită libertății de creație manifestată la orice vârstă, omagiată prin atât de multe întâlniri ale Cercurilor Literare. La o astfel de impresionantă întâlnire am asistat, acum câteva zile, cu ocazia Zilei Internaționale a Poeziei- ediția a III a, cu dezideratul Împreună prin Vers și Muzică!

Îmbinarea dintre cântec și vers mi s-a părut miraculoasă! Ansamblul “Floralia instrumental”, coordonat de Dna Conferențiar Universitar Doctor Irina Zamfira Bucescu-Dănilă, oferă an de an, gratis, aceste spectacole de excepție care promovează muzica veche, respectul, sensibilitatea, iubirea pentru creație, pentru vers și cîntec! În acest an colaborarea s-a desăvârșit cu Catedrele de Limbi clasice, Italiană, Polonă, Lectoratul de Neogreacă, Lectoratul de Limbă Turcă, Centrul de Limbă Portugheză. Proiectul inedit, în care studenții secțiilor respective au recitat în Limba Țărilor studiate, a cuprins muzică religioasă, folclorii rituale ucrainiene de primăvară, folclor grecesc, melodii tradiționale portugheze, melodii georgiene care au adus în atenția publicului numeros, fragmente valoroase din folclorul Țărilor respective, comparative cu folclorul din România.

Toate poeziile au fost traduse și recitate de lector universitar dr. Iuliana Moraru.

La acest spectacol și-au adus originala contribuție și studenții din programele Erasmus din Ucraina. Lectori colaboratori: Darius Kasprzyk- Limba polonă, Joa Sousa- Limba portugheză, asist.univ.dr. Mirela Averikios- Limba spaniolă și lector univ.dr. Iulian Cătălin Dănilă, lector Eleni Kampakaki- Limba neogreacă, profesor detașat Artemisia Tsatsari- Comunitatea Elenă din Iași.

Solo muzical- Ștefan Dănilă

NU putem încheia fără felicitările din suflet Familiei de profesori universitari Irina Zamfira și Iulian Cătălin DĂNILĂ care promovează autenticele valori folclorice, care formează studenți și elevi care iubesc muzica și care-și educă propriii copii în spiritul dragostei creștine și respectului pentru valorile tradiționale!

Felicitări și mulțumiri din suflet „FLORALIA” IAȘI!

Prof.dr. Luminița Cozmei

G. Leteanu- portretul prof. dr D. V. Marin

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

În ghiarele represiunii Memorialul doctorului Valeriu Lupu

(continuare din numărul trecut)

Trista experiență studențească

Dezastrul psihic în care se găsea Valorea începu să-și arate efectele în sensul unei permanente stări de neliniște și agitație, insomnii, senzația de nesiguranță, teama permanentă că ar putea fi agresat sau i s-ar putea înscena un flagrant, foarte ușor de pus în practică la un medic, modalitate de care se uza frecvent pentru șantaj, sau pentru a închide gura celor care aveau opinii potrivnice regimului.

În nerăbdarea lui, se prezenta cel puțin săptămânal la ghișeu de la pașapoarte, pentru că era convins că dacă i s-ar aproba nu l-ar anunța nimeni. Așa avea să afle într-o asemenea vizită că nu i s-a aprobat plecarea pentru motivul că îi lipsește dovada asigurării de sănătate, deși aceasta era cuprinsă în narativul invitației, apoi că nu are avizul unității în care lucrează. De-a dreptul înfuriat, s-a oprit direct la conducătorul spitalului întrebându-l scurt și fără ceremonial, dacă are să îi reproșeze ceva și de ce se opune. Răspunsul a fost unul ezitant și laș, că de fapt nu are nimic împotriva și că ar fi bine să se adreseze comitetului oamenilor muncii (un fel de consiliu de administrație de astăzi), neplătit însă și cu oameni din instituție care cunosc problemele domeniului pe care îl administrează, spre deosebire de cele de astăzi.

Situația era fără ieșire. Ajunsese în pragul disperării, stare în care gândurile negre începuseră să îi dea târcoale, ca de pildă; ce ar fi dacă ar recurge la gestul extrem de a se arunca în gol, tot era la etajul cinci, de gardă fiind, pentru că nu vedea nici o ieșire din situația creată, și nici măcar cineva căruia să îi ceară sfatul, pentru că nici înapoi nu putea da, lucrurile fiind împinse mult prea departe.

O intervenție salvatoare

Șansa lui a fost vizita unui singur coleg aflat în pragul pensionării (dr Mihai Nichifor), căruia Valorea îi va purta o frumoasă amintire și îl va evoca în scrierile sale. Aflându-se întâmplător în spital, i-a făcut o vizită și l-a surprins chiar în acele momente de cumpănă. A realizat pe loc drama și a rămas alături de el, povestindu-i grozăviile și mai mari prin care a trecut și el în tinerețea lui, pentru că tatăl său a fost deținut politic la Aiud în anii 50 ai secolului trecut, când sângheroasa represiune comunistă era la apogeu.

- Lucrurile trebuie tratate cu calm și înțelepciune - a conchis el după mai multe ore de discuție - oricât de grave ar părea. Sfatul său a fost că deocamdată ar fi bine să amâne plecarea, în nici un caz să renunțe sau să recurgă la alte gesturi, pentru că nu e singur pe lume, are familie și copii care depind de el. Între timp lucrurile se vor calma și totul va intra în normal. Și așa a fost. De comun acord cu soția, Valorea a hotărât să amâne vizita pentru anul următor, dar nu înainte de a solicita o audiență la șeful securității județene, un personaj cu gradul de colonel care răspundea la numele de H... Era sigur că omul era în temă, de vreme ce Valorea era subiect de urmărire operativă. Așa că într-o dimineață s-a prezentat la sediul securității, s-a legitimat și a solicitat o audiență la șeful instituției, aflată într-o clădire înaltă, impunătoare, construită în stil sovietic, din subsolurile căreia (spuneau vecinii), se auzeau deseori niște țipete și zgomote ciudate, mulți spuneau pe șoptite că erau contestatari ai regimului, reținuți și supuși unor suferințe fizice pentru convingerile și acțiunile lor.

A fost condus destul de repede de către un ofițer, ceea ce i-a dat impresia că era așteptat, pentru că ceea ce ei își propuseseră prin hărțuire, reușise. În fapt reușiseră să dărâme psihic victima. A fost introdus într-o încăpăre largă, destul de sumbră la prima vedere, în

fundul căruia, la un birou, o persoană într-un sacou cadrilat părea cufundată în studiul unor hârtii. A salutat fără să primească nici un răspuns, nici măcar gestual, prin urmare a rămas într-o așteptare jenantă, preț de câteva minute care lui Valorea i s-au părut o veșnicie. Era probabil o tehnică menită să timoreze solicitantul și să-i taie eventual din elan sau curaj. În cele din urmă, cu o figură împietrită și disprețuitoare, l-a întrebat sec, cu ce problemă vine, ca și cum nu ar ști nimic.

- Două probleme m-au determinat să mă adresez dumneavoastră - spuse Valorea cu o voce ușor tremurândă după ce și-a declinat calitatea - și continuă; de aproximativ 3 luni, mai exact de când am solicitat un pașaport pentru America pentru a-mi vedea tatăl, un ofițer de al dumneavoastră recurge la tot felul de metode de hărțuire care îmi tulbură viața de familie și activitatea profesională. Tot felul de provocări, supraveghere continuă, înscenări, telefoane, de parcă aș fi un infractor de duzină, sau și mai rău, un dușman al patriei. Dincolo de faptul că nu intenționez în nici un fel să îmi părăsesc țara, cred că dorința de a-mi vedea tatăl este o dorință firească, naturală, familială, pe care mi-o doresc împlinită.

-Tatăl meu - a continuat Valorea - nu a făcut politică niciodată, nu și-a denigrat țara, iar eu la rândul meu mi-am văzut de rosturile mele familiale, profesionale și sociale, fără să pricinuiască cuiva vreun rău. În aceste condiții cred că omul dumneavoastră și-a depășit atribuțiile și vă rog să-i luați misiunea de a mă urmări.

- Cred că exagerați - veni un răspuns sec și glacial - este un ofițer tânăr, destoinic, poate că a dat dovadă de prea mult zel - zise el cu oarecare satisfacție în glas - dar și-a făcut datoria. Pentru noi dumneavoastră sunteți o problemă pentru că, odată plecat, nu avem certitudinea că vă mai întoarceți.

- Să înțeleg că în aceste condiții nu am nici o șansă, deși am o vârstă (avea 40 de ani), am oarecare notorietate în practica mea medicală și științifică, iar la vârsta mea, nu tot ce zboară se mănâncă. În acesta condiții vă informez că renunț la plecare.

Nu a scos nici un cuvânt, dar nici nu părea cătuși de puțin surprins de afirmația interlocutorului. Singurul gest pe care l-a făcut, a fost să ridice receptorul telefonului, a format un număr de interior și a ordonat scurt „clasați dosarul doctorului Valorea” și a închis. Din acel moment orice discuție era de prisos, pentru că scopul a fost atins. Victima și-a exprimat singură hotărârea, mai mult, a pătruns singură în lesa represiunii. S-a ridicat de pe scaunul pe care nu ar fi vrut să stea niciodată, a salutat și a plecat.

Din acel moment, preț de câteva luni Valorea nu a mai avut nici o problemă. Pe fostul ofițer nu l-a mai văzut niciodată. Dar cum odată intrat în vizorul securității, cu dosarul care te urmărea ca o umbră, cu certitudine rămâneai definitiv în baza lor de date. Așa că în toamna aceluiași an a fost căutat la serviciu de un alt ofițer (pe numele său G...), la fel de tânăr, dar căsătorit și cu copil mic care locuia într-un bloc vecin. S-a recomandat cu oarecare stângăcie și aproape s-a scuzat că trebuie să țină legătura cu Valorea, periodic, mai mult formal și fără vreo obligație. În fapt nu s-au întâlnit decât de două ori, de fiecare dată scuzându-se că este o formalitate și are obligația să o îndeplinească, fără mare plăcere însă.

**Valeriu Lupu – doctor în științe medicale
(continuare în numărul următor)**

COMUNICAT DE PRESĂ

POLIȚIȘTII DIN VASLUI AU DONAT SÂNGE ȘI PLASMĂ

La data de 25 martie 2026, Poliția Română a împlinit 204 ani de atestare documentară, de aceea, polițiștii vasluieni a desfășurat diverse activități și evenimente prin care să sărbătorească, în mijlocul comunității, momentul festiv.

În perioada 16 – 30 martie 2026, polițiștii Inspectoratului de Poliție Județean Vaslui au răspuns chemării celor aflați în nevoie și s-au prezentat la Centrele Județene de Transfuzie Sanguină din municipiile Bârlad și Iași, pentru a dona sânge și plasmă.

Participarea la această acțiune a fost benevolă, polițiștii înțelegând că în acest mod pot salva viața unui copil, a unui părinte, pot salva viața victimelor accidentelor de circulație ori a altor persoane aflate în suferință.

Prin exemplul nostru, dorim să încurajăm cât mai mulți oameni să doneze sânge pentru a salva vieți, întrucât nevoia de sânge a unităților medicale rămâne constantă în această perioadă și de aceea, este bine să ajutăm dacă îndeplinim toate condițiile pentru a deveni donatori.

O oră din viața dumneavoastră poate salva o altă viață așa că
ÎNȚINDE O MÂNĂ DE AJUTOR !

Pentru a dona sânge, contactați CENTRUL JUDEȚEAN DE TRANSFUZIE SANGUINĂ din Bârlad, strada Mihail Kogălniceanu, nr. 11, județul Vaslui, la telefon 0335 414 490 și email: ctsbarlad@yahoo.com .

Donarea de sânge se poate face în zilele lucrătoare ale săptămânii, Luni – Vineri, în intervalul orar 07.30 – 11.00.

CONDIȚII DE ADMISIBILITATE LA DONAREA DE SÂNGE:

Pentru a deveni donator de sânge trebuie să îndeplinești următoarele condiții :

- vârsta cuprinsă în intervalul 18-60 ani (intre 50 și 60 de ani este necesara adeverință de la medicul de familie si EKG);
- greutate peste 50 de kg (în funcție de indicele corporal);
- puls regulat, 60 - 100 bătăi/minut;
- tensiune arterială sistolică între 120 și 180 mmHg;
- să nu fi avut vreo intervenție chirurgicală în ultimele 6 luni;
- dacă ești femeie să nu fii: însărcinată, în perioada de lăuzie, în perioada menstruală;
- sa nu fi consumat alimente grase sau băuturi alcoolice cu cel puțin 24 de ore înaintea donării;
- să nu urmezi tratamente pentru anumite afecțiuni: hipertensiune, boli de inimă, boli renale, boli psihice, boli hepatice, boli endocrine.

NU POȚI FI DONATOR DACĂ AI SAU AI AVUT URMĂTOARELE BOLI: hepatită (de orice tip), TBC, sifilis, malarie, epilepsie și alte boli neurologice, boli psihice, bruceloză, ulcer, diabet zaharat, boli de inimă, boli de piele (psoriazis, vitiligo), miopie forte (peste [-] 6 dioptrii), cancer.

PREGĂTIREA PENTRU DONARE:

- cu 24 ore înainte - NU se consumă alcool, grăsimi;
- este necesară - odihnă de 8 ore înainte de donare;
- în ziua donării (înainte) SE POATE CONSUMA un ceai dulce, o cafea, covrigi, dulceață, miere de albine;
- NU se fumează înainte de donare și după donare (o oră) ;
- donatorul trebuie să prezinte cartea de identitate sau pașaportul.

Parlez-moi de l' Histoire!

Textul meu stă sub semnul lui Jean D' Ormesson, e titlul său (emisiunea Antenne 2, Paris, 1977-88) și mă obsedează, ca tot ce-i bun și frumos.

A deforma faptele istorice nu-i decât un mod de a profana morminte. De la Dosoftei cetire (psalmul 78), „sângele vărsat ca apa” era. În traducerea lui Șerban Foarță, „Vărsat-au sânge cum verși apă/ și n-avea cin' să-i sape groapă/ celui în veci neastrucat./ Iar cei ce,-n jurul nostru, îs, /de-acest prăpăd al nostru-au răs,/iar cei mai ageri au surâs/a zeflema...Până când, Doamne,/de-a lungul câtor ierni și toamne/ mânia Ta să ne condamne?” (Hexachordos)

A fost vremea Roller, când patrioții erau etichetați „eretici periculoși”. Acum, trecerea Prutului, în 22 iunie 1941, nu mai e considerată ripostă la agresiunea URSS din tragicul an 1940: Basarabia întregă, Bucovina de Nord, Herța (am auzit, la un miting post-socialist, pe cineva spunând, de la tribună, Herțegovina în loc de Herța, atâta istorie știa) răpite. Adrian Cioroianu le spune evenimente; eu le spun dezastre. În teritoriile risipite, Basarabia și Bucovina, s-au risipit un milion și cinci sute de mii de români. Cât despre România, a fost mereu jertfelnică în război după război, ca și în criză după criză.

Acum se vaccinează „sigur și eficient” virușii patriotismului curat, element compromis după '89. Un mercenar al corectitudinii politice, pe care nu-l mai numesc, zice ritos că nu-și poate iubi țara „pentru că dictatorii își iubesc țara”. Și-mi amintesc de disperarea lui Octavian Paler, îngrozit de ideea mai multor Români, dar și a mai multor patrii, patria nefiind decât una.

S-a revenit, ca-n timpuri rolleriste, la teme –tabu. Giureștii, Prodan, Constantiniu, Berindei, Buzatu au fost catalogați reacționari, xenofobi, antisemiți, fasciști. S-a uitat că-n vremi reperiste (Stalin ne voia străini de istoria noastră, cu limbă cu tot: pe ferestrele de tren sta scris: Ne naghibaitisi v naruju!, dacă-mi amintesc bine), a-ți iubi patria, alta decât URSS, era crimă de lezdogmă comunistă, atitudine fascistă. Naționalism avea ca sinonim fascism. Brucan, devenit globalizator după '89, intrat în admirația lui Mândruță de la ProTV, scria în „Scânțea” lui un editorial intitulat Dezrădăcinarea naționalismului”, cerând arestarea lui Iuliu Maniu.

Istoricul Ovidiu Pecican, pe Facebook, în 16 iulie, 2025, a încercat o definiție a fascismului: „Fascism.opțiune antidemocratică aducând gravă atingere principiului egalitar care stabilea șanse echitabile pentru cetățeni dincolo de credința religioasă sau absența ei, dincolo de opțiunile erotice și sexuale, care manifestă predilecție pentru violența în spațiul public și soluțiile extreme în raporturile dezagreabile cu semenii(...) spre deosebire de celălalt extremism, cel COMUNIST, fascismul absolutează naționalismul intransigent, nu internaționalismul proletar.”

Avem de ales? Da.Vocabula intransigent față cu cei care nesocotesc simbolul Unirii, ca istoricul universitar Cioflâncă. Colonelul Cuza îi place sau nu-i place, treaba lui, dar Cioflâncă universitarul caută efectele holocaustului într-un cimitir din preajma Iașului. N-a găsit groapa comună pentru evreii uciși, cum a crezut și a vrut să-l credem. Erau doar oase de țărani băștinași, nicidecum criminali fasciști, dintr-un vechi cimitir sătesc abandonat. Și-o fi cerut scuze pentru acest fake ridicol?

„Ne-au tras iarăși pe sfoară Corbii”, mi-a spus Gheorghe Buzatu, cu referire la gruparea filosovietică Iliescu-Brucan- Mazilu- Kostyal. În dosarul „Corbii”, instrumentat de col.Gh. Troșca, ucis nu întâmplător, apar ca agenți sovietici N.Militaru, pus de Ion Iliescu ministru al Apărării, Virgil Măgureanu, pus director SRI, gen. Ionel Vasile, pus șef la Marele Stat Major, Emil (Cico) Dumitrescu, pus secretar de stat la interne. Cico l-a chemat pe Iliescu la TV. Era membru GRU. Iar istoricul Buzatu a fost etichetat edec reacționar, pășunist, conservator. „KGB și GRU, a mărturisit gen.Victor Atanasie Stănculescu, în interviul cu Alex Mihai Stoenscu, au tras în București și în Timișoara.”1015 teroriști adevărați, zice „Victoriaș”, s-au evaporat.

Am intrat în post-adevăr? Și-i mulțumesc pentru vocabulă lui Lee McIntire, Post-Truth, 2018. A fi corect istoric înseamnă să denigrez trecutul și să vâri bug-uri în urechile tinerilor ca să-i derutezi, prin manuale alternative, despre fapte alternative. Să cauți dovezi? Metodă perimată. O fi un depășit Jaques Le Goff, care scrie că „Istoria trebuie făcută cu toate documentele pe masă”, nicidecum cu toate de-mitizările pe masă, cum face Boia?

Avem „pământul răstignirii”, spre a-l numi ca Goga, iar semidoctii care apar pe varii canale găsesc cu cale să-i conteste pe martirii închisorilor, în siajul lui Florian (de ce nu este un ONG Institutul „Elie Wiesel”, dacă nu contește să-i conteste pe partizanii din munți?). Știe urmașul profesorului de marxism-leninism-stalinism - exact așa se numea cursul- de martirajul din pușcărie? Știe ce le era interzis „bandiților”? N-ai voie să vorbești. Să privești afară. Să răspunzi admonestărilor gardienilor. Să citești, să studiezi? Interzis. Să scrii cu tocul sau cu stiloul? Interzis.

Și acum ce facem? Ne supunem iarăși de-personalizării? E minim, pe cale de consecință, curajul de a vorbi? Libertatea civică e și ea minimă sub Legea Vexler? Ne e scris în ADN să fim supuși, nu demni, nu cu onoare? Nu, nu cred asta. Suntem liberi încă să acceptăm ori să negăm. Ce-i drept, cu riscul unei condamnări, conform Legii Vex, între 2 și 5 ani de pușcărie. Condamnarea pentru exprimarea unei opinii o fi democratică? Dar inducerea unei frici iraționale, ca să-ți pui lacăt la gură, tot democratică este?

Spune Raportul final, comandat de Băsescu-Petrov, cum deținuții politici erau forțați să stea într-un picior ore-n șir, pentru pofta Anei Pauker, bolșevica într-o ureche, urmărind „spectacolul” prin vizetă, reconsiderată acum ca „oratoare strălucită”? La ora mesei, erau așezați în genunchi, cu mâinile legate la spate și cu gamela în față, ca să mănânce direct cu gura. Cel pedepsit era vârat la colț, iar ceilalți erau obligați să treacă pe lângă el și să-l scuipe în gură. Când vreunul era bătut până se scăpa pe el, trebuia să-și mănânce fecalele. Filosoafa Mariana Șora, oripilată de descrierea suferințelor, a cerut să se înceteze cu astfel de memorări, că nu le suportă. Iar Sandra Marylen Andreea Budiș Pralong, trimisa „particulară” a lui Soros, „să facă bine” românilor (e spusa sa), vrea împăcare cu torționarii. Ne-a cerut să-i iertăm creștinește pe torționari și să-i uităm. Tabula rasa cu istoria asta a groazei! Cei întorși din „siberii de gheață” au ajuns în pușcăriile ucraineanului Pantiușă. Nu și cei care au format diviziile trădătoare, la ordinul Anei Pauker. N-a fost și bunicul Sandrei Pralog într-o astfel de divizie trădătoare? Ba da. Lista uneltelor lui Soros pe sume uriașe? Prima, Mungiu –SAR, care a sărit la șefia TVR, cunoscând bine România- mod de folosire în folos propriu.

Magda Ursache

(continuare în numărul următor)

O FEMEIE SINGURĂ

(continuare din numărul trecut)

I.COPIIĂRIA:

În ziua aceea era foarte cald așa că toți am propus să mergem la scăldat. Era o variantă bună și pentru igienă, acasă oricum trebuia să te mulțumesti cu clasică balie și foarte puțină apă iar eu fără ajutorul bunicii nu aveam nici asta. Bunica, Dumnezeu să o ierte, m-a învățat ce e igiena – spălătul nu era rău dar apoi părul lung mi-era uns din belșug cu gaz, că multă vreme am crezut că așa trebuie să miroasă un om spălat. În răul mic, de la marginea satului, am intrat cu teamă, nu știam să înot dar nu aș fi recunoscut în veci asta. Baietii făceau oricum haz de fete. Eram în mijlocul râului care nu mi se mai părea așa de mic, când am văzut un coleg cum dispăre în apă. Nu am realizat ce urma să se întâmple dar instinctiv am ajuns la el – era o „bulboană”, un vârtej totuși periculos. Cu inima tremurând am început să-l caut. L-am tras cu toată puterea de o mână dar pentru câteva clipe nici unul nu mai aveam pământul sub tălpi. Ce am simțit atunci va fi puterea mea în viață: o hotărare de nedescris, o putere de nu știu unde. Cu rapiditate l-am tras spre margine și ne-am salvat amândoi. Ceilalți copii credeau că a fost un joc „de-a v-ați ascunselea” în apă. Nici noi nu am discutat, decât peste 30 de ani, cum era să ne înecăm amândoi.

Am apelat la puterea aceea extraordinară de câte ori mi-a fost greu și aș dori să vă spun că ea există într-adevăr, o avem în noi! Mai târziu am aflat că se numește grijă divină.

Aseară am visat sau mama într-adevăr a fost la bunica, lângă mine? Nu sunt sigură nici nu înțeleg de ce mama nu poate să mă vadă pe lumina zilei. Un timp am crezut că sunt foarte urată, că am eu ceva...greu mi s-a deslușit misterul, mama venise –erau acolo minunile pe care mi le aducea- eclere cu miros de ger! Niciodată nu le-am mai găsit identice, de oriunde le-aș fi cumpărat. Prăjiturile acelea erau nu numai dulci dar erau și dovada iubirii mamei. Deși le-aș fi înghițit o dată pe toate, păstram cât puteam de mult dovada iubirii ei.

În ziua de care vreau să vă povestesc eram ca de obicei. Deodată un vânt rece parcă mătura tot satul. Mă dusesem acasă fără motiv. Ușa casei s-a izbit cu putere- credeam că e vântul dar o pereche de cizme de piele (mi-ar fi plăcut să le mângâi) au intrat în cameră: „unde-i mă-ta?” nici să fi știut unde-i nu aș fi răspuns de paralezia fricii pe care am simțit-o. Fiorul acela va reveni de câte ori ceva sau cineva mă va intimida, reacționez exagerat la orice fel de violență...

„O să o bag în pușcărie”, continua plutonierul Postolache, cu părere de rău în privire că nu-mi puteam însoți mama. Mai târziu am aflat- atunci era urmarită pentru „speculă”, adusesse, de nu știu unde, trei costume de burete și câteva cămăși bărbătești pe care le-a vândut în sat. La prima nuntă toți au întrebat femeile care apăruseră cu „trofeele” vestimentare de unde le au. Așa a ajuns mama să fie pârâtă la Miliție, ca dușman al statului și condamnată. Nu a făcut pușcărie dar nici nu am văzut-o până când nu a scăpat - ea știe cum-de verdict, trei ani!

...Stau încremenită în sala casei, mult după plecarea domnului milițian, un fir subțire și călduț îmi curge pe picioare. De câte ori venea în sat mai apoi mă ascundeam sub pat și priveam cerul- era plumburiu de fiecare dată și nu știu cum toți oamenii dispăreau, câinii nu mai lătrau și se lăsa liniște (în afara casei de unde vre-un amărat era luat pe sus în duba miliției “ pentru cercetări”) De frică!. Mă întreb adesea dacă nu aș avea credință în Dumnezeu, ce aș mai avea? L-am căutat toată viața, uneori am avut argumente (săraca de mine!) pro și contra!!! Chiar când aveam dovezi... uneori când credeam că voi muri (se poate muri în atatea feluri) nu mi-a mai rămas decât să mă rog: „Doamne, nu mă lăsa”, „Doamne, nu mă uita...” Nu știu cum și nici nu știu de ce dar am primit ajutor extaordinar de fiecare dată!

Monica Luminița Cozmei
(continuare în numărul următor)

WWW.TVV.RO

BUCURIA BRÂNDUȘEI

Undeva, pe-acest pământ, cel creat de Domnul Sfânt,
Locuia un împărat ce era foarte bogat.
Peste flori împărătea și mai multe fete-avea.
Împăratul Florilor nu avea un trai ușor
Că a lui tărâm frumos de un zmeu rău, fioros,
Era bântuit și care îi punea la grea-ncercare.
Bine anul nu trecea, Zmeul, un flăcău cerea.
Și-an de an acest popor își plângea cu foc și dor
Tinerii sacrificați ce la zmeu erau toți dați.
Se mai spune în poveste că durere multă este,
Dar se mai și povestește că în țară se vestește
O nunță împărătească, toate florile poftească!
Brândușa este mireasă, de un prinț a fost aleasă.
Și-mpăratul bucuros de un mire-așa frumos
Pentru fata lui cea mică, a poftit, la o adică,
Toată mândra-mpărăție să vină la cununie.
Dar, cum nunta s-a gătit, prințul iute-a fost răpit
De zmeul cel de temut ce-a venit să-și ia tribut.
După bucurie mare, Doamne, câtă supărare!
Prințesa n-a așteptat; singurică a plecat
După zmeu, să îl găsească și cu el ca să vorbească.
Numai că s-a dueltat șapte zile ne'ncetat,
Șapte nopți luptând din greu pân-a-nfrânt temutul zmeu.
Soțul și-a eliberat și acasă au plecat,
Iar în prag de primăvară Brândușa ne spune iară
Că e mică, dar curajul pune la pământ necazul;
Iubirea de este mare trece peste-orice-ncercare!
Dragostea învinge toate, trece peste răutate.
Dacă noi toți, îndrăznim pe drumul ce îl pășim,
Sigur o să reușim și câștigători ieșim!

Lăcrămioara-Iolandina IVAN

IARNA-N PRIMĂVARĂ

Și iarna nu-i târzie, o așteptăm
Cu mana cea cerească și omăt,
Unii copaci au înflorit și-i alb pe ram
Zăpada cu flori s-a contopit în tot.

Se bucură ogorul mustind de ploii mornite,
Îmașul înverzit tresaltă ostoit
E plapuma mai groasă, nu vânturi geruite
E liniște și albul pe tot a contopit.

Ionel DORIN

de la

UMOR

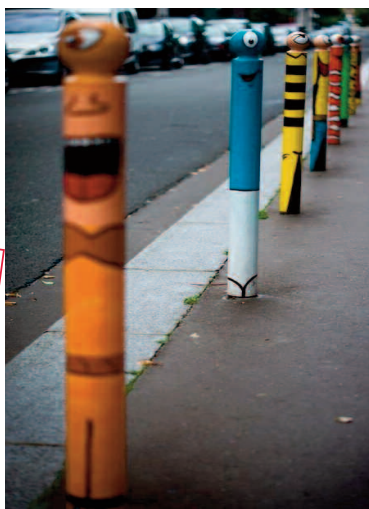

BANCURILE SĂPTĂMÂNII!
Te încălzesc fără creșterea facturii la gaze!

colaboratori

Cornelia Ursu

– Ce faci? Ești bine? De 2 ore încerc să dau de tine.
– Eram pe stradă, veneam la tine, s-a auzit o împușcătură
și toată lumea a început să alerge. După 3 ore și o
medalie de aur, mi-am dat seama că era un maraton.

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

FABULA NAIVELOR

Un motan cam pupăcios,
Cu lipici grozav la fete,
S-a gândit că-i de folos,
Într-o zi de Dragobete,
June blonde să îmbete

Cu un jurământ solemn
De iubire veșnic pură,
Cu dorință și îndemn
De strivit sărut pe gură.
Dragoste de anvergură!

Și-a găsit niște naive,
Care-au acceptat pe dată
Escapade cu motive
De iubire deochiată.
Și să vezi belea îndată!

Căci motanul iubăreț,
Când s-a împlinit sorocul,
Se purta ca un mistreț,
Ocolind cu grijă locul
Unde s-a jucat cu focul.

Geaba alergau de zor
Păcălite demoazele
La motanul furnizor
De iubire-n ghilimele,
Cu urmări pline de jele.

Nunță nici c-au pomenit
Și-au rămas cu mătu-n poale,
Săturate de iubit
Și de jurăminte goale -
Vorbe de două parale.

Ca morală vă spun clar,
Dragi naive bălăioare,
Primul pas e la altar!
Și apoi povestioare
Cu iubiri nemuritoare.
Carmen Antoaneta Marcean

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu**Epigrame****REMARCĂ**

Guvernanții, din păcate,
Știu, dar lor nici că le pasă,
Că reforma-n sănătate
Nu prea este... sănătoasă!

UNUI CHEFLIU

Intră-n crâșmă pe picioare,
Vorbăreț, nevoie mare,
Iar când iese-n patru labe,
Nu mai știe trei silabe.

MODURI DE TRAI

Pot s-afirm, de nu greșesc,
Viața, eu așa socot:
Unii-o au cum și-o doresc,
Alții, însă, doar cum pot!

Ioan Maftei-Buhăiești

**DESPRE MUZICĂ
LA AGAPĂ**

Azi muzical încerc să mă exprim,
Distracția-i ceva făr' de pereche,
Deși de-atâta zgomot mă deprim,
Dar eu, să știți, „fudul” sunt
de-o ureche!

Sorin Cotlarciuc

**DEZMINȚIRE (PENTRU
UNII)**

Spun: proverbul despre „soacră”
Cred c-ar fi mai potrivit,
Nu că dânsa-i „poamă acră”,
Ci doar eu sunt cel... acrit!

Mihai Caba

PREZICERE

Pe-o ghicitoare o ascult,
Spunând, umflându-se în pene:
Că omul ar trăi mai mult...
De n-ar muri așa devreme!

LOCURI DE MUNCĂ

Un elev se străduiește
Să învețe foarte bine,
Că serviciu-apoi, găsește
Undeva prin... țări străine.

DUPĂ SERVICIU

Soții se întorc în grabă,
Fiecare cum apucă:
Ea cu dor imens de treabă,
El cu dor nestins de ducă.

Vasile Ungurașu

prin MCR ...

ALPI.IASI1.RO

Sub semnul destinului

(continuare din numărul trecut)

Până la întâlnirea din 6 iunie, despre care vă vorbeam în numărul trecut, se vor mai întâmpla multe. De fapt, chiar și între numărul trecut și cel de azi s-au pe-trecut deja numeroase lucruri.

Am ajuns la timp la ședința UZPR, prezidată de domnul Dumitru V. Marin. Am avut prilejul de a întâlni oameni minunați, pe unii îi cunoscusem încă din ședința din septembrie, iar pe alții i-am întâlnit cu ocazia acestei reuniuni. Nu pot spune că am reușit să ne cunoaștem îndeaproape, să schimbăm opinii sau să discutăm proiecte viitoare, pentru că cele aproape două ore cât a durat ședința au trecut extrem de repede.

Deși mi-aș fi dorit să mai rămân după încheiere, domnul Vasile Chelaru s-a oferit să mă ia cu mașina spre Bârlad, împreună cu încă doi colegi jurnaliști, așa că am plecat mai devreme decât prevăzusem.

Cu ocazia acestei ședințe, unora dintre colegi li s-au înmănat diplome speciale din partea domnului Dumitru V. Marin. Spre marea mea surpriză, am primit și eu o astfel de diplomă.

În cinstea momentului, s-au ciocnit câteva pahare, însă eu m-am retras pentru câteva minute, motivând că trebuie să merg la toaletă.

Nici pe departe. Am ieșit din sală, știind că ceilalți sunt ocupați, și am găsit un colț retras unde mi-am dat voie să plâng. Da, iată-mă ajunsă aici. Eu, un copil al satului Florești, crescut în sărăcie și nesiguranță, încercat de viață, am ajuns să primesc o diplomă de onoare în jurnalism.

Lacrimile mi-au curs pe semnătura proaspăt pusă de domnul Marin. Când m-am întors în sală, m-am dus să-i strâng mâna. Am vrut să-i mulțumesc, să-i spun câteva cuvinte de recunoștință, dar a simțit din vocea mea că plânsesem. Ne cunoșteam de puțin timp, dar avea impresia că mă știe deja foarte bine. Are probleme serioase de vedere, însă nu avea nevoie să mă vadă, a

simțit.

Și, drept răspuns, lacrimile au început din nou să curgă. Cineva din spatele meu mi-a întins o batistă. Am luat-o fără să mă întorc, fără să mulțumesc, tot ce am simțit a fost o mână caldă.

Înainte de a porni spre Bârlad, l-am însoțit pe domnul Marin până acasă. La despărțire, i-am promis că îl voi suna în fiecare zi sau, cel puțin, de câteva ori pe săptămână, în funcție de timpul disponibil. În prima lună, chiar așa s-a întâmplat. Mă îngrijoram pentru dânsul, însă are un moral de granit. În ultima vreme vorbim de două, trei ori pe săptămână și așa va rămâne. Am multe de învățat de la dumnealui.

Pe drumul de întoarcere spre Bârlad nu am vorbit prea mult cu colegii mei, deși ar fi fost momentul potrivit, dar sufăr de rău de transport. Domnul Chelaru se grăbea, fiind așteptat la serviciu, însă eu am coborât la Cofetăria Berlin împreună cu ceilalți doi colegi.

Am petrecut mai bine de o oră în răsede și voie bună, depănând amintiri, ale lor, dar și ale mele, și povestind întâmplări hazlii și anecdote. Practic, îmi sărbătoreau ziua de naștere cu o zi mai devreme. Ne-am despărțit cu promisiunea de a ne revedea cât mai curând.

A doua zi, pe 13 ianuarie, am făcut o vizită scurtă la Biblioteca „Stroe Belloescu”, apoi m-am întâlnit cu o jurnalistă minunată a Bârladului, Mihaela Niculescu.

Nu știu dacă bârlădenii își dau seama cât de norocoși sunt să aibă în mijlocul lor o asemenea ființă. Mai mult decât atât, ai impresia că în ea se întruchipează trei calități esențiale, cel puțin acestea sunt cele pe care le-am remarcat eu, profesionalismul, inteligența și frumusețea. Iar când primele două se împletesc cu cea de-a treia, rezultatul este cu adevărat remarcabil.

Cele două ore petrecute împreună au trecut pe nesimțite. Mi-a oferit, cu ocazia zilei mele, un tablou pictat chiar de sora ei, care își va găsi un loc de onoare

în biblioteca mea personală. A fost un moment de neuitat, l-aș fi prelungit, dar aveam o altă întâlnire.

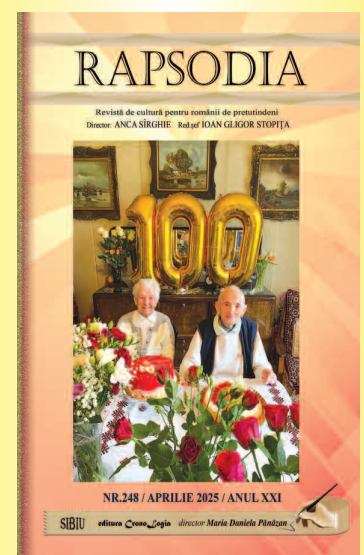
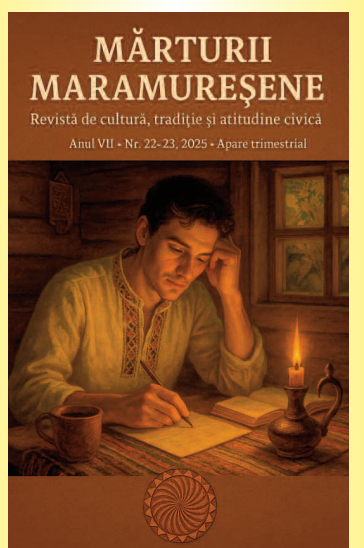
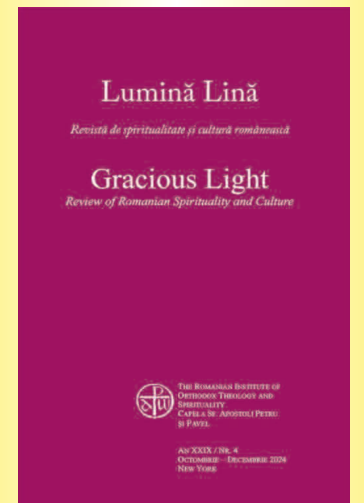
Unii ar spune din păcate. Eu spun din fericire, pentru că urma să mă întâlnesc cu nora mea. Sora ei mai mică, pe care o știam de când era doar un copil cu părul fluturând în vânt, era acum mama a doi copii minunați. Iar unul dintre ei era născut chiar pe 13 ianuarie.

Așa că surpriza a fost și mai mare, mi-am sărbătorit ziua într-o familie caldă, iubitoare. Iar la miezul nopții am plecat spre aeroport.

A doua zi, odată cu lăsarea serii, intram din nou în casa mea din Franța, cu sufletul plin de amintiri frumoase. Dar liniștea mea nu avea să dureze prea mult. Lucram deja la proiectele viitoare. Despre toate acestea, în numărul următor. Nu-l pierdeți. Sunt încă multe lucruri interesante de descoperit și, în compania mea, vă promit că nu vă veți plictisi.

Și asta datorită îngerului meu păzitor, Dumitru V. Marin, care mi-a oferit această oportunitate de a-mi găsi un loc în paginile acestui ziar prestigios, Meridianul, pe care l-a creat. Mai mult decât atât, mi-a spus că nu îmi impune nimic, nici reguli, nici criterii, nici teme. Dimpotrivă, mi-a spus: „Rămâi așa cum ești. Scrie ceea ce simți. Lasă cuvintele să curgă ca o apă lină, altfel nu mai ești tu.”

(Continuarea în numărul viitor)
Viorica Cîmpeanu Laurent

DIN
PUBLICAȚIILE
COLABORATORILOR

AU APĂRUT

Tipografic

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ALEXANDRU IOAN CUZA ÎN CONȘTIINȚA ROMÂNILOR

(continuare din numărul trecut)

APRECIEREA CONTEMPORANILOR
PENTRU ALEXANDRU IOAN CUZA

Poetul Vasile Alecsandri a scris pe placa mormântului:

„Văzându-te-am în pace suind scara mării
Și în pace luând calea augustă a nemuririi,
O, scumpe amice, Domn mare, nume cu splendoare
Sădit pe miriade de limpezi izvoare,
O clipă apăruta-i în plaiul veșniciei,
Și veșnici mari fapte lăsat-ai României,
Nălțând din părăsire antica-i demnitate,
Prin magica unire și sacra libertate:
Ca norul plin de mană, ce trece și revarsă
O ploaie roditoare pe brazda care-i arsă,
Și stând apoi departe, în urma lui privește,
Cum brazda se deschide și câmpul înflorește.
Așa și tu din ceruri, ai dulcea mângâiere,
Să vezi a țării tale frumoasa reînviere,
Tu ai stărpit, cu sceptrul, unelte de robire,
Din suflete și câmpuri sămânța de șerbire,
Acum te odihnește gustând eterna pace,
În taina măiestoasă, a morții care tace,
Lăsând o lume întregă la tine să gândească,
Și a ta legendă, Cuza, cu fală s-o rostească,
Sânt nume destinate, ca numele tău mare,
Să stea neclintit pe a timpului hotare
Și veșnic să răspândă o falnică lumină
Pe secolii ce în taină trecând li se închină”.

Cu trecerea timpului prestigiul lui Cuza a crescut, în ciuda faptului că marii moșieri, liberalii radicali și vârfurile clerului bisericesc nu-i păstrau o amintire frumoasă. La cererea poporului, partidele de guvernământ au fost nevoite să atribuie denumirea Alexandru-Ioan Cuza unui număr de localități rurale, precum și unor școli din județele Vaslui, Neamț, Iași, Galați, Vrancea, Bacău, Prahova, Călărași, Ialomița, Brăila, Galați, Ilfov, Botoșani, Constanța, Chișinău, Kahul.

Deasemenea, numele domnului Cuza și a principesei Elena Cuza au fost date unor străzi, bulevarde și piețe. Domnului, soției sale și sftnicilor apropiați le-au fost realizate monumente de for public (istorice) și busturi, cum sunt cele din: Iași, realizat la 27 mai 1912, București, Craiova, Galați, Focșani, Râmnicu-Sărat, Huși, Bârlad, Brăila, Cluj, Ploiești, Florești și Gorgota (județul Prahova), Râmnicu Vâlcea, Florența (Italia), Heidelberg (Germania), Chișinău (Moldova dintre Prut și Nistru), Gura Galbenă (Raionul Cimișlia - Moldova) și altele. Monumentelor din Moldova dintre Prut și Nistru, din Italia, Germania le datorăm inginerului Mircea Cosma, președintele Fundației Cultural-Istorice "Mihai Viteazul" din Ploiești.

Prin participarea unor personalități culturale s-au realizat muzee, cele mai bine dotate și documentate fiind la Iași, Galați, Ruginoasa (județul Iași), Focșani, Bârlad și Craiova. Au fost scrise multe cărți cu caracter istoric și beletristic, au fost realizate compoziții muzicale, picturi, lucrări grafice și s-au desfășurat numeroase sesiuni de comunicări științifice. Toate înfăptuirile lui Alexandru Ioan Cuza în domnia de șapte ani, ne îndreptățesc să atragem atenția tuturor celor care cercetează evenimentele petrecute în cei șapte ani de domnie și îndeosebi profesorilor de istorie din școlile gimnaziale, liceale, colegiilor naționale și universități că Unirea Principatelor Române nu a fost mică, cum se exprimă unii dintre ei, în prezent.

LEGENDA ȚĂRII

Cu prilejul aniversării datei nașterii lui Alexandru Ioan Cuza, 20 martie 1820, Nicolae Iorga spunea că dacă ar dori cineva «... să cuprindă într-o formulă marea personalitate a lui Vodă – Cuza, ar trebui să spună că el a fost un om vrednic de legenda sa și că în jurul său s-a creat o legendă vrednică de dânsul”. Cuza a fost preamărit de masele populare, figura lui intrând în creația folclorică, alături de a lui Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și alte personalități, menținându-se până în zilele noastre.

După căsătoria cu Elena Rosetti (30 aprilie 1844) la conacul familiei Iordache Rosetti-Solescu, Alecsandru Ioan Cuza mergea în localitate, la cârciuma lui Ioan Grigoruță, folosind hainele grăjdarului de la conac și asculta păsurile țăranilor. Tânărul Cuza a luat cunoștință de modul cum se încheiau învoielile agricole la conac. Se înapoia la conac, își relua uniforma și se adresa soacrei sale, Ecaterina Rosetti, rugând-o să fie mai bună și dreaptă cu țăranii din localitate.

După alegerea în calitate de Domn al Principatelor Unite și la București, în ziua de 24 ianuarie 1859, Alecsandru Ioan Cuza s-a deplasat la București cu trăsura, bucurându-se de o frumoasă primire la trecerea prin localități. Când a ajuns în cartierul Munteni (Nord Tecuci) s-a oprit la cârciumă și i-a solicitat cârciumarului un rachiu. Acesta a primit lecția oferită de Cuza, muștrându-l că înșeală consumatorii și i-a fixat măsura corectă, devenită în timp – ocaua lui Cuza. Adesea a umblat pe drumuri în straie schimbate, cercetând și pedepsind nedreptățile, ajutând și mângâind pe cei sărmani și năpăstuiți. Scriitorul Mihail Sadoveanu a scris că poporul întrupase în Alexandru Ioan Cuza dorințe de schimbări și de dreptate, devenind în ochii poporului umilit «un fel de principiu al binelui».

Colonelul Florin Șperlea, redactorul Observatorului Militar nr 5 din 2025 și-a exprimat îngrijorarea cu privire la modul cum este apreciat Unirea Principatelor Române din ianuarie 1859. A făcut apel la profesorii de istorie din toate instituțiile de învățământ pentru a trata corect acest moment din Istoria României. Această unire nu a fost mică, fiindcă s-au înfăptuit mari reforme pe drumul deschis de modernizarea statului român.

NOTE:

1. *Istoria militară a Poporului Român, volumul IV, Editura Militară, București, 1987.*
2. I. Boicu, Gh. Platon, Al. Zub, *Cuza Vodă, In memoriam, Editura Junimea, Iași, 1973.*
3. Constantin C. Giurescu, *Alexandru-Ioan Cuza, Editura Militară, București, 1973.*
4. Marin Mihalache, *Cuza Vodă, Editura Tineretului, Tipografia Combinatului Poligrafic Casa Scânteii, Piața Scânteii nr.1 București, pag. 184-188, 211-235.*
5. Conf. Univ. dr. C. D. Iscru, *Monstruoasa coaliție și detronarea domnului Unirii Românilor, Alexandru Ioan Cuza, Editura Nicolae Bălcescu, București, 2000.*
6. Daniel Siegfriedsohn, *Ofițerii care l-au arestat pe Alexandru Ioan Cuza, București, 1866.*
7. Col. (rz) Constantin Chiper, *secretar al Primăriei Solești Dan Burghilea, secretar al Școlii gimnaziale „Theodor Rosetti” Solești, Marcela Isac, bibliotecar Vera Tărăță, Monografia Comunei Solești, Județul Vaslui, Editura Thalia, Vaslui, 2002.*
8. Marcela Isac, *Istoria Școlii Solești 1868-1950, Editura PIM Iași, 2015.*
9. Colonel Florin Șperlea, *Cât de mică a fost "Mica Unire", articol publicat în Observatorul Militar nr. 5 din 5-11 februarie 2025.*

col. (ret.) Constantin CHIPER

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor-IașiCOLȚUL
CŪ
POEZIE

Mihai Caba

De Florii

(rondel)

Albe și galbene narcise,
Dragele mele flori de Florii,
Vă port mereu în gând și vise
Din vremea dulce-mi copilării.

Dar vremea încă nu-mi prescrie
Mirajul acestei bucurii:
Albe și galbene narcise,
Dragele mele flori de Florii.

Aflat la timpul ce-mi prezise
Noianul lui de intemperii,
Primiți cu suflete deschise,
Ca-n vremea dulce-mi copilării,

Albe și galbene narcise!

WWW
.TVV.
RO

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ADOPTAȚI RESPONSABIL!

Asociația Șerby Rescue & Adopt tel: 0742 754 156

tel: 0742 754 156

Închiriez cameră

PREȚ AVANTAJOS

Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

Oferim spre închiriere 2 camere, baie
bucătărie la casă.

Vaslui, zona centrală.

Preț avantajos

Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

ANUNTVând magazin mixt care are și condiții
de locuit ca o casă, în Bârlad, strada
Cronicar I. Neculce, 19 bis,
în spate la spitalul TBC.**PREȚ 50.000 euro****TELEFON: 0746.070.105****ANUNT**Vând 2 case cu teren împrejur,
de 4 ha, cu vie, livadă, izvor de apă,
bazin fibră sticlă 5 tone pentru
grădină zarzavat, acces la DJ Podu
Turcului-Tecuci. Din teren, 6400 mp
este intravilan și 0,5 ha lizieră de sal-
câm.**Preț 60.000 euro****TELEFON: 0746.070.105****Închiriez hală și garaj**

Relatii puteți obține la telefon

0744.231380 Pentru publicarea materialelor dumneavoastră în ziar/revistă
materialele trebuie să respecte următoarele reguli:

- *textul trebuie trimis în format Word, editabil*
  - *numele fișierului Word trebuie bine să conțină și numele dumneavoastră,*
  - *la fel și pozele - de preferat format jpg.*
  - *materialele în format PDF vor fi publicate cu întârziere, este posibil să conțină greșeli de ortografie și punctuație.*
  - *vă rugăm să trimiteți materialele în timp util ca să le putem selecta și prelucra.*
- Vă dorim multă inspirație și putere de muncă.*

Cu drag, redacția.

SETEAZĂ SIGURANȚA COPILULUI TĂU!

Comunică deschis și instalează o
aplicație de control parental.

Pentru zâmbete și zile fără griji!

O companie de prevenire a victimizării minorilor în mediul digital,
inițiată de Poliția Română prin Institutul de Cercetare
și Prevenire a Criminalității

Filiala UZPR Vaslui Organizează Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final**Marti 28 aprilie 2026:**

- lansarea cărții
**Marin 85 - repere istoriografice
în cultura regională moldoveană**
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

ANUNT

**Ziarul Meridianul
angajează redactor**
Relatii la tel. 0744231380
sau
la sediul firmei.

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui

Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul**Televiziunea Vaslui on-line****Tel. 0235.361.236****e-mail: secretcvint@yahoo.com**

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu

Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena

Secretar de redacție: Dorin Ionel

Conducerea ziarului nu-și asumă
răspunderea pentru articolele semnate de
redactori.

Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553

Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
IașiAbonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad*D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)*

Revista MCR 43-44

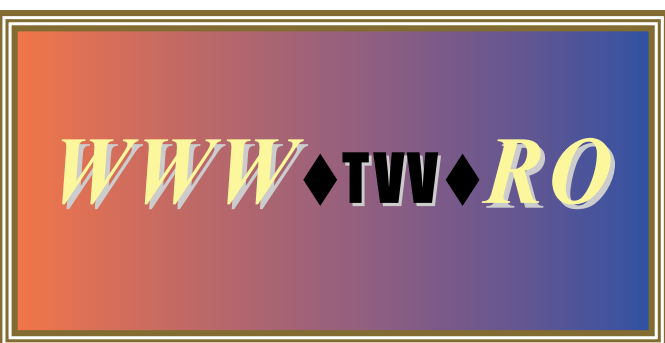

Cu acest număr dublu, rezultând un „cărțoi” de 188 de pagini, format mare, A4, Revista Meridianul Cultural Românesc, cu distribuție pe întreg mapamondul, în 4 limbi de circulație internațională și cu peste 1200 de colaboratori (!) de pretutindeni, își încheie triumfal cel de al 11-lea an al apariției trimestriale!

Ce se mai poate spune decât un sincer MULȚUMIM, Doamnă prof.dr. Dumitru V. Marin pentru osârdia și neobosirea D-voastră pentru înființarea și editarea neîntreruptă a acestei reviste, prin care ați pus Vasluiul pe meridianele mapamondului, fiind larg apreciată pretutindeni, în condițiile în care a fost lipsită de orice finanțare oficială. Iar editarea acestui număr dublu, în chiar situația gravă oftalmologică în care v-ați aflat la un moment dat, reprezintă o MARE VICTORIE personală!

Cu sănătate, înainte spre viitorul MCR 45 și celelalte!

*Cu stimă aleasă, M.Caba
Lectură pe cât de plăcută, pe atât de ispititoare!*

Mesaj din partea președintelui Consiliului Județean Vaslui, Ciprian-Ionuț Trifan

Profesorul Dumitru V. Marin este una dintre personalitățile care au marcat profund viața culturală, jurnalistică și educativă a județului Vaslui. Prin activitatea sa de profesor, scriitor și jurnalist, domnia sa a reușit să creeze în jurul său o veritabilă mișcare culturală regională, formând generații de oameni de presă și cultivând respectul pentru cultură, educație și adevăr.

În spațiul jurnalistic românesc, Dumitru V. Marin rămâne un deschizător de drumuri. După 1990, a pus bazele primului post de televiziune din Vaslui – TV Vaslui – și a fondat Radio Unison, contribuind decisiv la dezvoltarea mass-media locale și la formarea unei adevărate școli de presă în această parte a Moldovei.

De-a lungul deceniilor, a îmbinat vocația jurnalistică cu cea culturală și academică: doctor în filologie, autor a numeroase volume, publicist prolific și organizator al multor manifestări culturale, profesorul Dumitru V. Marin a adus o contribuție remarcabilă la afirmarea identității culturale a Vasluiului și la promovarea valorilor românești.

La cei 85 de ani încununați, îi adresăm domnului profesor Dumitru V. Marin gândurile noastre de prețuire și respect pentru o viață dedicată culturii, educației și jurnalismului. Activitatea sa rămâne un reper pentru comunitatea vasluiană și un exemplu pentru generațiile de jurnaliști și oameni de cultură care îi vor urma.

La mulți ani, domnule profesor!

Ciprian-Ionuț Trifan
Președintele Consiliului Județean Vaslui

.....
LIVADA DIN VASLUI
 • Ziarul „Meridianul” este întemeiat, e-ditat și veșnic
 • imprimăvărat de prolificul scriitor, om de cultură și
 • neobosit susținător al vieții și spiritualității
 • românești - profesor dr. Dumitru V. Marin.
 • „Meridianul”, ajuns la cel de al XXIX-lea
 • an, este „singur grup de presă din Județul Vaslui”,
 • iar e-ditorul, expert în modul profesional de a face
 • ziaristică, este pe bună dreptate, folosind sintagma
 • prof. dr. Luminița Cozmei, „D.V. Marin este aste
 • astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al Județului”. Pen-
 • tru noi, cei care suntem geografic în afara
 • României, așteptarea și primirea distinsii publicații,
 • care ne duce „pe drumul de costișă”, a devenit de-
 • mult o tradiție...
 • Sutele de cărți ale sutelor de autori de după
 • Revoluție, „au fost” și pe la Meridianul.
 • ÎNTREGUL PEISAJ CULTURAL JUDEȚEAN
 • ESTE REALIZAREA ACȚIUNILOR SAU
 • REACȚII LA ACESTE PROMOVATE DE D. V.
 • MARIN.
 • Într-o secvență a Istoriei, peste 5 decenii, o person-
 • alitate și-a pus amprenta!
 • La mulți ani creativi dragul nostru prof. dr. Du-
 • mitru V. Marin, mulțumim pentru ospățul de
 • lumină și îmbrățișări din Țara Arțarilor
 • Pr. dr. Dumitru Ichim, Kitchener, Ontario,
 • CANADA
 .....

**Filiala UZPR Vaslui
Organizează
Sărbătorile Culturale
Marin 85**

**Momentul final
Marți 28 aprilie 2026:**
 ♦ lansarea cărții: Marin 85/repere
 istoriografice
 în cultura regională moldoveană
 ♦ simpozionul internațional
 ♦ spectacolul omagial

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorului mărturie din această epocă.

*Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale.
(Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui).
SPIRIT-STOP!!!*

Dumitru V. MARIN

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)